

การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร

Administration of Academic Affairs of Private Schools, Dindaeng District, Bangkok

สุดาศรี สิงห์ทอง* ดร.สุภาภรณ์ ตั้งดำเนินสวัสดิ์**

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการบริหารวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามภูมิภาคของผู้ตอบแบบสอบถามใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรครูจำนวน 183 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าร้อยละค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติการทดสอบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ

ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 81.18 อายุ 41-50 ปี ร้อยละ 37.63 ระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 95.16 ตำแหน่งครูผู้สอน ร้อยละ 72.58 การอบรมงาน ด้านวิชาการ 1-5 ครั้ง/ปี ร้อยละ 44.09 และประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 15 ปี ร้อยละ 50.00 2) การบริหารงานวิชาการ

ของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีการปฏิบัติด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมาได้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ด้านจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อ ด้านการนิเทศการสอนภายในสถานศึกษา และด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยี ตามลำดับ 3) ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ครูที่มีการอบรมงานด้านวิชาการต่างกัน มีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนเขตดินแดง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกันมีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนเขตดินแดง กรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัย

* นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

** อาจารย์ที่ปรึกษา

สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนครูที่มีเพศ อายุ ระดับ การศึกษา และตำแหน่งต่างก็มีการบริหารงานวิชาการ ของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ไม่ แตกต่างกัน

คำสำคัญ: การบริหาร, งานวิชาการ, โรงเรียนเอกชน

Abstract

The purposes of this research were to study and compare academic affairs' administration of private schools, Dindaeng district, Bangkok classified by background factors of research respondents. The research was a survey research method using the research sample consisted of 183 teachers. A questionnaire by researcher with reliability at 0.92 was employed as the data collecting instrument. Statistics employed for data analysis were the percentage, mean, standard deviation, t-test, One-way ANOVA, and Scheffe' Method for pair-wise multiple comparison.

Research findings were as follows:

1) Regarding background factors of research respondents were females at 81.18 %, with ages between 41-50 year-old at 37.63 %, with bachelor's degrees at 95.16 %, with positions as teachers at 72.58 %, with 1-5 times a year of training on academic affairs parts at 44.09 %, and with more than 15 year-old of teaching experiences at 50.00 %. 2) The overall academic affairs' administration of private schools, Dindaeng district, Bangkok was at high level. Considering by aspect, it was found that the curriculum and one's administration was ranked at the top, followed by the learning

and teaching's activities, the supervision in the schools, and the development of materials, innovations and technologies, respectively. 3) Regarding hypothesis testing results, it was found that the teachers with different academic affairs' trainings differed significantly at the .001 level in their overall opinions on the academic affairs' administration. The teachers with different teaching experiences differed significantly at the .05 level in their overall opinions on that one on each. For the teachers with different sexes, ages, educational levels, and positions did not differ in their overall opinions on the academic affairs' administration.

Keywords: Administration, Academic Affairs, Private Schools

บทนำ

ในยุคแห่งการขับเคลื่อนทางด้านเทคโนโลยี และข้อมูลสารสนเทศ ที่มีมนุษย์สามารถติดต่อสื่อสาร ซึ่งกันและกันผ่านทางโลกของข้อมูลข่าวสารได้อย่าง รวดเร็วทัน (นภากาศน์ หะวานนท์. 2553: 2-3) ทำให้โลก สังคม และประคมต่าง ๆ ต้องพยายามปรับตัว เพื่อให้มีความสอดคล้องกับสภาวะการณ์ปัจจุบัน และที่สำคัญก็ เพื่อให้เกิดความมีศักยภาพในการดำรงอยู่ขององค์กร หรือบุคลากรในองค์กรได้อย่างยั่งยืนและมั่นคงนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2552: 4) ที่กล่าวว่า องค์กรจะดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคง หรือมีความเป็นนิวก แผ่นหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับบุคลากรที่มีความสามารถ ในการปรับตัวให้มีความยืดหยุ่นในการดำเนินงานภายใต้ นโยบาย หรือวิสัยทัศน์ ที่มีความเป็นเอกฉันท์เสมอ ซึ่ง จะต้องมีการปรับเปลี่ยนและปรับปรุงในหลากหลายมุม อาทิเช่น การคมนาคม การขนส่ง การบริการ การค้าขาย ระหว่างประเทศ การ เมือง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งทาง

ด้านการศึกษา ซึ่งนับว่าเป็นรากฐานที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนามนุษย์ ให้มีคุณภาพ คักยภาพ และสมรรถนะที่เหมาะสมกับการดำเนินงานในองค์กรต่างๆ ด้วย โดยทางด้าน การปรับตัวของระบบการศึกษาของสังคมไทยนั้นก็มีแนวทางเพื่อให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานสอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคมและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ เป็นการสร้างกลยุทธ์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้สามารถตอบสนองความต้องการของบุคคล สังคมไทย ผู้เรียน มีศักยภาพในการแข่งขันและร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในสังคมโลก ปลุกฝังให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกในความเป็นไทย มีระเบียบวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมและยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขซึ่งเป็นไปตามเจตนารมณ์ มาตรา 80 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ในโรงเรียนนาร่อง และโรงเรียนเครือข่ายตั้งแต่ปีการศึกษา 2544 และใช้ในโรงเรียนทั่วไปตั้งแต่ปีการศึกษา 2546 และใช้ในโรงเรียนทั่วไปตั้งแต่ปีการศึกษา 2546 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน หน่วยงานประเมินผลการใช้หลักสูตรเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง พบว่า หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีจุดดีหลายประการ อาทิเช่น หลักสูตรช่วยส่งเสริมการกระจายอำนาจทางการศึกษา ทำให้ท้องถิ่นและสถานศึกษามีส่วนร่วมและมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของตนเองมีแนวคิดและหลักการในการส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามผลการศึกษาดังกล่าวยังได้สะท้อนให้เห็นถึงประเด็นที่เป็นปัญหาและความไม่ชัดเจนของหลักสูตรหลายประการทั้งในส่วนของเอกสารหลักสูตรกระบวนการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ และผลผลิตที่เกิดจากการใช้หลักสูตรได้แก่ปัญหาความ สับสนของผู้ปฏิบัติในระดับสถานศึกษาในการพัฒนา

หลักสูตรสถานศึกษาสถานศึกษาส่วนใหญ่กำหนดสาระ การเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้มากการวัดและ ประเมินผลไม่สะท้อนมาตรฐานส่งผลต่อปัญหาการจัด ทำเอกสารหลักสูตรทางการศึกษาและการเทียบโอนผล การเรียนรวมทั้งปัญหาคุณภาพของผู้เรียนในด้านความ รู้ทักษะ ความสามารถ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ รัฐได้ตระหนักถึงการจัดการศึกษา ของชาติจึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงระบบ การศึกษา เพื่อให้การศึกษาเป็นกระบวนการที่จะช่วย พัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทย ให้เป็นไปตามกาลเวลา และบริบทของสังคมไทย ดังนั้น จึงได้ประกาศใช้พระราช บัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 โดยการศึกษาได้ เปลี่ยนแปลงใหม่ไปสู่การจัดการศึกษาให้เกิดความรู้ คู่คุณธรรม และพัฒนาลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์ คือ เก่ง ดี และมีความสุข (พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2), 2545: 3)

จากการปฏิรูปการศึกษา ตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 การบริหารงานวิชาการ ซึ่งเป็นการบริหารงานที่สำคัญ และเป็นหัวใจต่อการ ปฏิรูปการศึกษา การบริหารงานวิชาการเป็นงานที่เกี่ยว กับกิจกรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับพัฒนาและปรับปรุง แก้ไขการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพตามเป้าหมาย ของการศึกษา วิธีการจัดการหรือบริหารงานวิชาการใน โรงเรียน ผู้บริหารการศึกษาต้องเป็นทั้งนักบริหารและ นักวิชาการ ดังนั้นผู้บริหารงานการศึกษาก็คือผู้นำทาง วิชาการของสถานศึกษานั้นเองงานบริหารวิชาการใน สถานศึกษาที่ผู้บริหารต้องรับผิดชอบ ประกอบด้วยงาน ย่อย ๆ ได้แก่ วัดถูประสงค์ นโยบาย วิธีบริหารงาน วิชาการ หลักสูตร ประมวลการสอน แผนการสอน ตาราง การเรียนรู้ สื่ออุปกรณ์การเรียนรู้แบบเรียน หนังสืออ่าน ประกอบ การจัดแบ่งนักเรียน กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน การนิเทศการสอนวิธีการสอน และการวัดผลประเมิน ผลการศึกษาของประเทศไทย ยังคงเป็นประเด็นที่น่า ห่วงใย เพราะแม้หน่วยงานของรัฐจะเป็นหน่วยงานหลัก ในการจัดให้บริการด้านการศึกษา (สำนักงานคณะ

กรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545: 20) ขณะนี้รัฐบาลได้ตระหนักแล้วว่า คุณภาพการศึกษาของประชากรตกต่ำ ส่งผลทำให้ความพยายามในการพัฒนาภาคอื่นๆ ของเศรษฐกิจเป็นไปในทางลบ การพัฒนาในด้านสาธารณสุข การเกษตรและพาณิชย์ขึ้นอยู่กับแรงงานที่มีการศึกษาดีหลายประเทศได้เอาจริงกับการเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพของการศึกษาและสำคัญที่สุด การเพิ่มคุณภาพการสอนของครู ครูเป็นส่วนกลางในการนำผู้เรียนให้เรียนรู้เนื้อหา ครูควบคุมกิจกรรมของห้องเรียนในส่วนที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทั้งหมด การยกระดับคุณภาพของครูเป็นวิธีการที่เที่ยงตรงที่สุดในการโน้มนำคุณภาพการสอนในสถานศึกษา (สุรศักดิ์ หลาบมาลา, 2543: 4) การฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็นและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างสมดุลกันรวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อม สื่อการเรียน อำนวยความสะดวกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ จัดการเรียนรู้อให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดา มารดา ผู้ปกครองและบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ ให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียนโดยพิจารณาจากการพัฒนาของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอนงานวิชาการเป็นส่วนสำคัญที่สุดของของการบริหารสถานศึกษาทั้งนี้เนื่องจากงานวิชาการเกี่ยวข้องกับหลักสูตรและจัดการเรียนการสอนซึ่งเป็นหน้าที่หลักของสถานศึกษา (เย็นใจ เลาหวณิช และพูลทรัพย์ นาคานาคา, 2550: 23) กล่าวไว้ว่าบริบทต่าง ๆ ของการจัดการศึกษาไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อมโดยทั่วไป เศรษฐกิจ การเมือง สังคม วิทยาศาสตร์

และเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงไปอย่างรุนแรงและรวดเร็ว ส่งผลให้กระทรวงศึกษาธิการจำเป็นต้องปรับหลักสูตรใหม่ให้สอดคล้องและก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงมีการประกาศใช้หลักสูตรใหม่ คือหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2554 ทำให้ครูจำเป็นต้องพัฒนาตนเองในทุกด้าน จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่อย่างถ่องแท้ต้องเปลี่ยนบทบาทให้สอดคล้องกับพันธกิจใหม่ของครูตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและเนื่องจากการศึกษาในยุคปฏิรูปการศึกษานั้น ครูจะเป็นผู้ผลิตและผู้ใช้หลักสูตรเป็นหลักประกันสำคัญอย่างที่สุด การรับรู้และการทำความเข้าใจหลักสูตรอย่างถ่องแท้มีความจำเป็นมาก

เท่าที่ผ่านมาในอดีตการสร้างหรือการพัฒนาหลักสูตรจะเป็นเรื่องไกลตัวสำหรับครูเพราะไม่คุ้นเคยกับการที่จะต้องเป็นผู้ลงมือจัดทำหลักสูตรเองเนื่องจากส่วนกลางเป็นผู้จัดทำหลักสูตรและกำหนดให้สถานศึกษานำไปปฏิบัติตามโดยตลอดผลปรากฏว่าหลักสูตรดังกล่าวนี้ไม่สามารถตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของสถานศึกษาและท้องถิ่นได้จึงได้มีแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาโดยในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรและแนวคิดนี้กลายเป็นการปฏิบัติจริงในปัจจุบัน จากการศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กำหนดให้มีการจัดหลักสูตรสถานศึกษา ซึ่งมีจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้ตามความจำเป็นและความต้องการของผู้เรียนในแต่ละท้องถิ่นและแต่ละสถานศึกษาควบคู่กันไปด้วยหลักสูตรวิชาการของครูโดยยึดกรอบการบริหารงานของสถานศึกษาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อนำผลการวิจัยเสนอต่อผู้บริหารสถานศึกษาเพื่อจะได้เป็นแนวทางในการพัฒนาการบริหารงานวิชาการให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

โรงเรียนกอบวิทยา โรงเรียนจ่านองพิทยา โรงเรียนพร้อมพรรณวิทยาโรงเรียนแม่พระฟาติมา และโรงเรียนอำนวยการพิทยา เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ที่สำรวจพบว่าเปิดสอนระดับปฐมวัยถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้กำหนดคุณลักษณะของนักเรียนในอนุบาล

ให้เป็นผู้ที่ความรู้และทักษะตามสาระการเรียนรู้ของหลักสูตร มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ มีสุขนิสัย สุขภาพกาย สุขภาพจิตที่ดี ปลอดภัยจากสิ่งเสพติดให้โทษ

ในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนกอบวิทยา โรงเรียนจ่านองศรีวิทยา โรงเรียนพร้อมพรรณวิทยา โรงเรียนแม่พระฟาติมา และโรงเรียนอำนวยการพิทยา เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ได้ยึดธรรมเนียมโรงเรียนเป็นหลักเพื่อใช้เป็นแผนแม่บทในการที่จะกำหนดเป้าหมายและแนวทางในการพัฒนา และการจัดการศึกษาที่สำคัญ ได้แก่ กำหนดเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยของนักเรียน จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านสภาพของโรงเรียน โดยใช้เทคนิค SWOT พบว่าจุดอ่อนของโรงเรียนข้อหนึ่งคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนยังต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่โรงเรียนกำหนด ข้อมูลโรงเรียนอำนวยการพิทยาพบว่าปีการศึกษา 2553 ผลคะแนนการประเมินผลคุณภาพระดับชาติ (National Test (NT)) ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เฉลี่ยร้อยละ 75.35 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดไว้ที่ค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 และคะแนนการประเมินระดับชาติ (Ordinary National Educational Test (ONET)) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เฉลี่ยร้อยละ 70.03 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดไว้ที่ค่าเฉลี่ยร้อยละ 75

ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ต่ำกว่ามาตรฐานที่โรงเรียนกำหนดดังกล่าว สามารถส่งผลให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานไม่เพียงพอและส่งผลต่อเนื่องถึงความสามารถของนักเรียนในการคิดได้อย่างเข้าใจวิเคราะห์และนำไปใช้ในการแก้ปัญหาได้อย่างเป็นระบบ ทั้งที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพและการพัฒนาสังคม เพื่อปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงของสังคมและอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นปกติ คนเก่ง และมีความสุข จากสภาพดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงตระหนักและเล็งเห็นความสำคัญในการทำวิจัยที่เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการส่งเสริมการ

บริหารงานด้านวิชาการของโรงเรียน และเกิดนวัตกรรม (Innovation) ในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนของครู อันจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความคิดที่สร้างสรรค์ และมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามภูมิภาคหลังของครู

วิธีดำเนินการวิจัย

แบบของการวิจัยเป็นวิจัยเชิงสำรวจ ประชากร ได้แก่ เป็นครูและบุคลากรของโรงเรียนกอบวิทยา โรงเรียนจ่านองศรีวิทยา โรงเรียนพร้อมพรรณวิทยา โรงเรียนแม่พระฟาติมา และโรงเรียนอำนวยการพิทยา ปีการศึกษา 2554 จำนวน 554 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie and Morgan อ้างถึงใน พิศวงค์ ทิพนาค, 2549: 170) ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 183 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ลักษณะของแบบสอบถามประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ภูมิภาคหลังของครูของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยข้อคำถาม 6 ข้อ คือ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง การอบรมงานด้านวิชาการ และประสบการณ์ในการสอน ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบกำหนดคำตอบให้เลือก (Multiple Choices) ตอนที่ 2 การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ประกอบไปด้วย 6 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ด้านจัดการเรียนการ

สอน ด้านการนิเทศการสอน ด้านการวัดผลประเมินผล การเรียนการสอน ด้านงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อ และด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม ประกอบด้วยข้อคำถาม 58 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ ระดับการปฏิบัติมากที่สุด ระดับการปฏิบัติมาก ระดับการปฏิบัติ ปานกลาง ระดับการปฏิบัติ น้อย ระดับการปฏิบัติ น้อย ที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัยดำเนินการขอหนังสือรับรองจาก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เพื่อขอ ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้อำนวยการโรงเรียน โรงเรียน กอบวิทยา โรงเรียนจ่านองควิทยา โรงเรียนพร้อมพรรณวิทยา และโรงเรียนแม่พระฟาติมา และโรงเรียนอานวยพิทยา กรุงเทพมหานคร เพื่อดำเนิน การตามขั้นตอนต่อไป เพื่อขอความร่วมมือในการตอบ แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง

2) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามพร้อมหนังสือขอ ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามไปยังครูและ บุคลากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้แจก และนัด วัน เพื่อรวบรวมแบบสอบถามกลับคืนด้วยตนเอง

3) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืน มาตรวจหาความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแต่ละฉบับ แล้วดำเนินการประมวลผลโดยใช้โปรแกรมประมวลผล สำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูลคือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมี ดังนี้

1) วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของครู โดย หาค่าร้อยละ (Percentage)

2) หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation) ของข้อมูลจาก แบบสอบถามตอนที่ 2 จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษาเป็น รายข้อ รายด้าน และโดยรวม และแปลความหมายค่า เฉลี่ยจากเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3) เปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการของ โรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำแนก ตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง การอบรมงาน ด้านวิชาการ และประสบการณ์ในการสอน วิเคราะห์โดย ใช้สถิติทดสอบที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวน แบบทางเดียว (One-way ANOVA) และวิเคราะห์ เปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe' Method)

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง การบริหารงานวิชาการของ โรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมี ประเด็นในการอภิปรายผล ดังนี้

1. การบริหารงานวิชาการของโรงเรียน เอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีการ ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบ ว่า มีการปฏิบัติด้านหลักสูตรและ การบริหารหลักสูตร อยู่ในระดับมาก เป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมา มีการ ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ด้านจัดกิจกรรมการเรียน การสอน ด้านการวัดผลประเมินผล การเรียนการสอน ด้าน การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อ ด้านการนิเทศการสอน ภายในสถานศึกษา และด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยี ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการ ปฏิบัติงานวิชาการไม่ว่าจะเป็นในด้านของหลักสูตร และการบริหารหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียน การสอน การวัดผลประเมินผล การเรียนการสอน การวิจัย เพื่อพัฒนาการเรียนรู้อ การนิเทศการสอนภายในสถาน ศึกษา และการพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยี ล้วนมีความสำคัญ เกี่ยวโยงต่อกัน อันจะเป็นการนำไป สู่กระบวนการบริหารงานด้านวิชาการที่มีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลซึ่งสอดคล้องกับ (สุจิตรา เจริญ วงษ์, 2544: 95) ได้ทำการศึกษา ปัญหาการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการ ประถมศึกษาอำเภอแก่ง จังหวัดระยอง ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการบริหารหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน ด้านการนิเทศการเรียนการสอนและด้าน

การวัดผลและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามขนาดของโรงเรียนขนาดเล็ก โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดใหญ่ พบว่า โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการ ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการบริหารหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการนิเทศการเรียน การสอนและด้านการวัดผลและประเมินผล โดยจำแนกตามขนาดของโรงเรียน พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทุกด้านเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนเขตติดดินแดง กรุงเทพมหานคร ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตรในภาพรวมมี การปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า มีการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดทำโครงสร้างสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับจุดหมาย หลักการ และโครงสร้างของหลักสูตรอยู่ในระดับมากเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมา คือ ครูมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์หลักสูตรให้สอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของโรงเรียน และศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร เอกสารประกอบหลักสูตรเพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศในการบริหารการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน เป็นอันดับที่ 2 และ 3 ส่วนนิเทศการใช้หลักสูตรภายในโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ นำผลการนิเทศมาแก้ไขปัญหาในการนำหลักสูตรไปใช้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เป็นอันดับสุดท้าย ทั้งนี้เป็นเพราะการบริหารงานวิชาการนั้นจะเน้นที่การสร้างหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ การประเมินผลและการกำกับติดตามการใช้หลักสูตร และการพัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง อันจะนำไปสู่กระบวนการบริหารงานวิชาการที่มีประสิทธิภาพอย่างสูง และอย่างต่อเนื่องอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ (จิรากร ทักเกตู, 2545: 13-14) พบว่า การจะนำหลักสูตรไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอน เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องประกอบไปด้วยสาระที่สำคัญ ทั้ง 4 ประการ คือ

- 1) การสร้างหลักสูตร
- 2) การนำหลักสูตรไปใช้

3) การประเมินผลและการกำกับติดตามการใช้หลักสูตร และ

4) การพัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง ซึ่งหากผู้บริหาร และครูทุกคนร่วมมือกันอย่างจริงจัง ในการปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าวแล้ว ย่อมส่งผลในทิศทางที่เป็นเชิงบวกอย่างแน่นอน อันจะนำไปสู่ความเข้มแข็งขององค์กรในภายหลังได้เป็นอย่างดี

ด้านจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า มีการปฏิบัติเกี่ยวกับสถานศึกษาส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูจัดการเรียนการสอนโดยเน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมา คือ ประเมินผลการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และจัดทำแผนการสอนรายกลุ่มสาระเป็นอันดับที่ 2 และ 3 ส่วนการจัดสภาพแวดล้อมภายในบริเวณสถานศึกษาให้เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เป็นอันดับสุดท้าย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าครูเป็นเสมือน “แม่พิมพ์ของชาติ” ผู้ที่ต้องมีการคิดถึงกลวิธีในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child Centre) เพื่อให้นักเรียนได้มีความกล้าแสดงออกในทิศทางที่ถูกต้องและเหมาะสม ตลอดจนมีกระบวนการคิดที่เป็นไปตามหลักสากลโลก (World Rules) ที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก ในยุคปัจจุบัน หรือยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ซึ่งสอดคล้องกับ จานง สมควร (2545: 14) ซึ่งพบว่า ครูเป็นเสมือนสมอเรือใหญ่ในการขับเคลื่อน กระบวนการเรียนการสอนที่มีเด็กนักเรียนเป็นเดิมพัน ฉะนั้น ครูจึงต้องมีการเตรียมตัวเองในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นในด้านของกระบวนการคิด การลงมือปฏิบัติ การกำกับติดตาม และประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน โดยครูต้องมีการจดบันทึกถึง ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องกับนักเรียนเป็นรายบุคคล ทั้งนี้เพื่อที่จะเป็นหลักฐานที่สำคัญในการพิจารณาถึงพัฒนาการทั้งทางด้าน การเรียนรู้ และพฤติกรรมของนักเรียนผู้นั้นได้เป็นอย่างดี

ด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอนในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า มีการปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการวัดและประเมินผล การเรียนตามสภาพจริง อยู่ในระดับมากเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมา คือ ติดตามและประเมินผล การจัดการเรียนการสอนอย่างสม่ำเสมอ และวางแผนการวัดและประเมินผล เป็นอันดับที่ 2 และ 3 ส่วนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับระดับมากเกี่ยวกับการวิเคราะห์ และปรับปรุงเครื่องมือการวัดและประเมินผล เป็นอันดับสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า กระบวนการวัดผลประเมินผลนั้น นับว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อกระบวนการเรียนการสอนในโรงเรียนระดับประถมศึกษาเพราะว่า สิ่งนี้จะเป็นเครื่องมือที่แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของครู นักเรียน และกระบวนการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนได้อย่างแท้จริง อันจะเป็นการนำไปสู่หนทางในการพัฒนาระบบการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนที่ส่งผลดีต่อทั้งครู ผู้บริหารสถานศึกษา บุคลากรทางการศึกษา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อตัวนักเรียน ผู้ซึ่งเป็นเสมือนผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการหล่อหลอมของโรงเรียน โดยผ่านทางครูได้ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ เทียม วันมหาชัย (2545: 9) พบว่า กระบวนการวัดผลและประเมินผลทางการศึกษาในทุกๆระดับนั้น ต้องมีส่วนร่วมที่สำคัญด้วยกันทั้ง 4 ส่วน คือ

- 1) ครู
- 2) ผู้บริหารสถานศึกษา
- 3) บุคลากรทางการศึกษา และ
- 4) นักเรียน

เพราะว่าถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไปแล้วนั้น ย่อมไม่เกิดผลดีต่อทุกฝ่ายอย่างยิ่ง ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้นั้นในภาพรวม มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า มีการปฏิบัติเกี่ยวกับการพัฒนาครูให้สามารถดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้นั้นที่เหมาะสมกับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับมาก เป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมา มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากเกี่ยวกับส่งเสริมให้

ดำเนินการวิจัยในชั้นเรียน และจัดอบรมสัมมนาให้ครูได้รับความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับกระบวนการวิจัย เป็นอันดับที่ 2 และ 3 ส่วนการประเมินผลการวิจัยของครูอย่างเป็นระบบ อยู่ในอันดับสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครู ผู้ซึ่งเป็นผู้สอนนักเรียนนั้น มีความจำเป็นต้องดำเนินการวิจัยในชั้นเรียน (Classroom Action Research: CAR) ควบคู่ไปกระบวนการเรียนการสอน ทั้งนี้ก็เพื่อที่ว่า จะเป็นการพัฒนาตัวครูเอง ประกอบกับการพัฒนาคุณภาพของนักเรียนให้มีความเข้มแข็งแข็งแกร่งมากขึ้น อันจะนำไปสู่ความมีศักยภาพทางวิชาการของโรงเรียนต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ ไพบุลย์ กุลมงคล (2546: 12-13) พบว่า กระบวนการวิจัย โดยเฉพาะการทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom Research) นั้น เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งต่อหน้าที่ความเป็นครูผู้สอนในระดับโรงเรียนประถมศึกษา เพราะ สิ่งนี้จะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูได้รับความรู้เป็นมา เป็นไปของนักเรียน ความรู้ในการเรียนรู้ของนักเรียน ตลอดจนการเรียนรู้นั้นสิ่งใหม่ๆ ของนักเรียนที่แสดงออกมาต่อสาธารณชนด้วย อันจะทำให้ครูมีการสังสรรค์ประสบการณ์ในการดำเนินการเรียนการสอนภายในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียนเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

ด้านการนิเทศการสอนภายในสถานศึกษาในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า มีการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดระบบการนิเทศ งานวิชาการและการเรียนการสอนภายใน สถานศึกษาอยู่ในระดับมากเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมา มีการปฏิบัติในระดับมากเกี่ยวกับ การดำเนินการนิเทศภายในอย่างหลากหลายและเหมาะสม และจัดระบบนิเทศ การเรียนการสอนและมอบหมายให้บุคลากรดำเนินการนิเทศภายในชั้นเรียน และกลุ่มสาระการเรียนรู้ เป็นอันดับที่ 2 และ 3 ส่วนวางแผนการนิเทศให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาของโรงเรียน เป็นอันดับสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า กระบวนการนิเทศการเรียนการสอนในชั้นเรียนจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูได้เนิ่นกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นไปตามระบบที่ถูกต้อง และเหมาะสม

โดยอาจจะมีการบริหารสถานศึกษาเป็นเสมือนผู้เชี่ยวชาญในการให้ความช่วยเหลือในด้านกาให้แนวคิด การให้คำปรึกษาแก่ครูโดยตรงด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวนียะ อ่องเอี่ยม (2546: 22) ซึ่งพบว่า ครูก็สามารถทำหน้าที่ในการนิเทศแก่เพื่อนร่วมงานภายในสถานศึกษาได้ เพียงแต่ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนเป็นระยะเวลาหลายปีน่าจะมีความชำนาญในการนิเทศมากกว่าครูที่เพิ่งจะบรรจุใหม่ ดังนั้น หัวหน้าหมวด หัวหน้ากลุ่มสาระต่าง ๆ จึงต้องทำหน้าที่ในการนิเทศครูผู้สอนภายในหมวด หรือกลุ่มสาระของตนเอง พร้อมทั้งให้คำแนะนำในกระบวนการจัดการเรียนการสอนให้แก่ครูนั้นได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยี ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกประเด็น โดยเป็นอันดับที่หนึ่ง คือ อำนวยความสะดวกในการใช้สื่อ นวัตกรรม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และ มีความรอบรู้ รองลงมา คือ ส่งเสริมให้ครูผลิตสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาในทุกสาขา และส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูสามารถนำสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เป็นอันดับที่ 2 และ 3 ส่วนประเมินผลการผลิตสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา อยู่ในอันดับสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูจำเป็นต้องมีการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีทางการศึกษา และนำไปใช้ในการกระบวนการเรียนการสอนอย่างแท้จริงอย่างต่อเนื่อง และอย่างถูกต้องและเหมาะสมด้วย เพราะว่าการเรียนจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมให้เกิดการรัก การเรียนรู้ ในสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภายในสถานศึกษาของตนเองอย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับ วรเชษฐ์ จันทร์ภิรมณ์ (2546: 9) ซึ่งพบว่า นักเรียนในยุคปัจจุบันนี้นั้น ชอบที่จะเรียนในขณะที่ครูมีสื่อการเรียนการสอน ทั้งที่เป็นกระดาษ เกม เพลง หรือแม้แต่ว่า กีฬา ฯลฯ อันจะทำให้เกิดการกระตุ้นต่อการเรียนรู้ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้ครู

ได้พัฒนาตนเองในด้านของเทคโนโลยีสารสนเทศต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อตนเอง และนักเรียนอีกด้วย

2. ผลการทดสอบสมมติฐาน

2.1 สมมติฐานที่ 1 ครูที่มีเพศต่างกันมีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติทดสอบที (t-test) พบว่า ครูที่มีเพศต่างกันมีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครูทุกคนไม่ว่าจะเป็นเพศชาย หรือหญิงก็ตามล้วนได้รับการฝึกฝน และพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันในด้านของการบริหารงานวิชาการมาตั้งแต่ในสมัยที่เรียน ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏต่าง ๆ และยังได้รับการนิเทศการสอนจากศึกษานิเทศก์ประจำเขตอีกด้วย จึงไม่เล็งเห็นถึงความแตกต่างกันในส่วนของประเด็นดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับ แสงเดือน มาลีรักษ์ (2547: 13) พบว่า เพศไม่ส่งผลต่อกระบวนการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนในระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา เพราะว่าการทุกคนมีความรักในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ และยังเป็น การแสดงให้เห็นว่าครูไม่ว่าจะอยู่ในเพศใดก็ตาม ล้วนมีจิตวิญญาณของความเป็นครูและผู้บริหารภายในตัวตนอยู่เสมอ

2.2 สมมติฐานที่ 2 ครูที่มีอายุต่างกันมีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร แตกต่างจากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่า ครูที่มีอายุต่างกันมีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า อายุของครูแต่ละคนนั้นไม่ได้มีส่วนสัมพันธ์กันในเรื่องของการบริหารงานวิชาการ หากแต่อาจจะเป็นเพราะปัจจัยส่วนอื่น ๆ มากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่มีความอาวุโสสูงก็ได้หมายความว่า ครูผู้นั้นจะบริหารงานวิชาการได้ดีเหมือนกับครูที่มีความอาวุโสต่ำกว่าเลย ซึ่งสอดคล้องกับ จุฑามาศ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2547: 19) ซึ่งพบว่า ครูที่มีอายุมากกว่าครูที่มีอายุน้อยกว่านั้น เป็นเรื่องที่ขาดความเชื่อมโยงระหว่างกันอย่างสิ้นเชิง เพราะว่าครูที่มีความสามารถในการบริหารงานวิชาการให้ได้ดีนั้น ย่อมมากจากปัจจัยที่มีความสำคัญที่หลากหลาย มิใช่ขึ้นอยู่กับอายุเสมอไป โดยอาจจะมีกระบวนการอื่น ๆ ที่มีความน่าสนใจในการบริหารงานวิชาการที่หลากหลายและทรงประสิทธิภาพ อันส่งผลต่อความมีศักยภาพในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนได้อีกทางหนึ่งด้วย

2.3 สมมติฐานที่ 3 ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติทดสอบที (t-test) พบว่า ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การศึกษาของครูในระดับที่ต่างกันนั้น บางครั้งไม่ใช่สิ่งที่จะเป็นเครื่องมือในการวัดได้ว่า ครูผู้นั้นมีความรู้ความสามารถในการบริหารงานวิชาการได้เป็นอย่างดี หากแต่อาจจะเป็นเพราะปัจจัยสนับสนุนด้านอื่น ๆ ก็เป็นได้ โดย ชัยศิริ อาศัยสุข (2547:24) พบว่า การที่ครูแต่ละคนจะมีความรู้ความสามารถในการบริหารงานด้านวิชาการได้ดีเพียงใดนั้น ย่อมมีปัจจัยที่สนับสนุนและยืนยันด้วยกันหลายปัจจัย และอาจจะมีขึ้นอยู่กับศักยภาพในตัวบุคคลนั้น ๆ ด้วยก็เป็นได้

2.4 สมมติฐานที่ 4 ครูที่มีตำแหน่งต่างกัน

มีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติทดสอบที (t-test) พบว่า ครูที่มีตำแหน่งต่างกันมีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน ด้านการนิเทศการสอนภายในสถานศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูที่มีตำแหน่งต่างกัน หากใช้ว่าจะต้องมีความรู้ความสามารถในการบริหารงานวิชาการที่แตกต่างกันไม่ เพราะครูจำเป็นต้องปฏิบัติภารกิจอย่างมากมาย เช่น การเป็นครูประจำชั้น ครูลูกเสือ-เนตรนารี ครูกิจกรรม ชุมนุม ฯลฯ อันจะทำให้ครูมี การเรียนรู้ระหว่างกันอยู่ตลอดเวลา จึงมิเห็นได้ว่าการที่ครูมีตำแหน่งทางวิชาการที่แตกต่างกันแล้ว จะต้องมีความสามารถในการบริหารงานวิชาการที่ต่างกันด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ กรุณา รัมภ์จิต (2548) พบว่า การมีตำแหน่งทางวิชาการที่แตกต่างกัน ไม่ใช่เป็นเครื่องแสดงถึงความสามารถในการบริหารงานวิชาการที่ต่างกัน หากแต่จะมีเหตุและผลในด้านอื่น ๆ ขึ้นมาประกอบกันก็เป็นไปได้

2.5 สมมติฐานที่ 5 ครูที่มีการอบรมทางด้านวิชาการต่างกันมีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

จากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามการอบรมทางด้านวิชาการ ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่า ครูที่มีการอบรมทางด้านวิชาการต่างกันมีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนเขตดินแดง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 ในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การบริหารงานวิชาการของโรงเรียน

เอกชนด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ด้านการนิเทศการสอนภายในสถานศึกษา และด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการที่ครูคนใดได้ไปเข้ารับการอบรมงานด้านวิชาการ ณ สถานที่ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันก็อาจจะเป็นไปได้ที่ครูคนนั้น เกิดการสังสมประสบการณ์และองค์ความรู้ และนำไปปรับประยุกต์ใช้ในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนของตนเอง อันจะนำไปสู่ความมีคุณภาพทางวิชาการในชั้นแนวหน้าของเขตการศึกษาได้ ซึ่งสอดคล้องกับ งบ นภัส แก้ววงศ์ดี (2548: 27) พบว่า การอบรมงานวิชาการในด้านต่าง ๆ นั้น ย่อมเป็นการกระตุ้นให้ครูได้เกิดการเรียนรู้ในกระบวนการบริหารงานด้านวิชาการ ประกอบกับการเรียนรู้ในการพัฒนาตนเองไปสู่วิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษาได้ด้วยในอนาคต อันจะนำไปสู่ความมีคุณภาพด้านกระบวนการเรียนการสอน และการบริหารงานวิชาการอีกด้วย

2.6 สมมติฐานที่ 6 ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกันมีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน จากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์ในการสอน ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างก็มีการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร และ ด้านจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การสังสมประสบการณ์ในการ

สอนของครูแต่ละคนนั้น ล้วนมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับกระบวนการบริหารงานวิชาการ เพราะว่าหัวใจของการบริหารงานวิชาการก็คือ การส่งเสริมให้ครู บุคลากรทางการศึกษา และผู้บริหารสถานศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญ ในการจัดกระบวนการเรียนการสอน การจัดทำหลักสูตร การพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยี ตลอดจนปัจจัยอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องต่อกัน จึงทำให้ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนสูงกว่ามีโอกาสในการผ่านงานการสอน งานการบริหาร โดยเฉพาะงานด้านวิชาการที่มีจำนวนปีที่สังสมที่มากกว่าครู ที่เพิ่งจะมาบรรจุใหม่ อันเป็นการส่งผลโดยตรงไปยังการบริหารงานวิชาการที่มีความหลากหลายตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ พงษ์ศิริ สารเถื่อนแก้ว (2549: 22) พบว่า งานบริหารงานวิชาการนับว่าเป็นงานที่มีความซับซ้อนมากเป็นอันดับหนึ่งในงานบริหารภายในโรงเรียน หรือสถานศึกษาอื่น ๆ เพราะว่าการบริหารงานวิชาการเป็นงานที่มีความละเอียด ถี่ถ้วน และสำคัญต่อนักเรียนผู้ซึ่งจะเป็นผลลัพธ์ (Outcomes) ของโรงเรียนในอนาคตอันใกล้ด้วย จึงต้องอาศัยบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ ประกอบประสบการณ์ในการสอนนักเรียนมาเป็นระยะเวลาอันนาน เพื่อที่ว่าจะได้มีความชำนาญในการบริหารงาน การแบ่งงาน การแจกจ่ายภาระงานได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม และอย่างครบถ้วนอีกด้วย อันจะนำไปสู่ความเข้มแข็งทางด้านวิชาการของโรงเรียนสืบไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ประโยชน์

1.1 ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ควรนิเทศการใช้หลักสูตรภายในโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ และนำผลการนิเทศมาแก้ไขปัญหในการนำหลักสูตรไปใช้

1.2 ด้านจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรจัดสภาพแวดล้อมภายในบริเวณสถานศึกษาให้เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

1.3 ด้านการนิเทศการสอนภายในสถานศึกษาต้องมีการวางแผนการนิเทศให้สอดคล้องกับสภาพ

ปัญหาของโรงเรียน

1.4 ด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอนโรงเรียนควรวัดและปรับปรุงเครื่องมือการวัดผลประเมินผล

1.5 ด้านวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ต้องมีการประเมินผลการวิจัยของครูอย่างเป็นระบบ

1.6 ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยี โรงเรียนควรประเมินผลการผลิตสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีแนวคิดเพิ่มเติมเพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนากระบวนการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ดังนี้

2.1 ควรมีการศึกษาผลลัพธ์ของการบริหารงานวิชาการของครูโรงเรียนเอกชนที่ส่งผลต่อการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดการพัฒนาในด้านของการบริหารงานวิชาการของครูให้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุด

2.2 ควรมีการศึกษาลักษณะของการบริหารงานวิชาการที่มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษา เพื่อให้ครูสามารถพัฒนากระบวนการบริหารงานวิชาการได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับบริบทของของการจัดการศึกษาที่แตกต่างกันของแต่ละสถานศึกษา อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพของครูและสถานศึกษาให้มีมาตรฐาน และเป็นแนวทางของประเทศไทยได้

บรรณานุกรม

- กรอุณา รามัญจิต. (2548). **ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม**. ปรินญาณินพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิรากร ทศเกตตุ. (2545). **การปฏิบัติงานวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองเชียงใหม่**. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จุฑามาศ เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2547). **ความสามารถในการบริหารงานของผู้บริหาร โรงเรียนมัธยมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว**. ปรินญาณินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชัยศิริ อาศัยสุข. (2547). **ความสามารถในการบริหารงานวิชาการระดับชั้นมัธยมศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนดาราสมุทร จังหวัดชลบุรี**. ปรินญาณินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นภาพรณัฏ หะวานนท์. (2553). **พัฒนาศึกษาศาสตร์กับการเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). **วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- พีรพงศ์ ทิพนาค. (2549). **วิทยาการวิจัย (Research Methodology)**. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เย็นใจ เลหาวิช และพูลทรัพย์ นาคานาค. (2550). **ผู้นำทางวิชาการและการพัฒนาหลักสูตร**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2552). **แนวคิดในการปรับตัวเพื่อเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์**. กรุงเทพฯ: ดวงกมล.
- สุรศักดิ์ หลาบมาลา. (2543). **การลดการขาดงานและการลาออกจากงานของครู**. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- เทียม วันมหาชัย. (2545). **การปฏิบัติงานวิชาการของโรงเรียนสอศพิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่**. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นนท์ส แก้ววงศ์ดี. (2548). **การบริหารงานวิชาการของศูนย์โรงเรียนวัดทองผา� สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 4**. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พงษ์ศิริ สารเดือนแก้ว. (2549). **การปฏิบัติงานวิชาการในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่**. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไพบูลย์ กุลมงคล. (2546). **ปัญหาและข้อเสนอแนะการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอวัฒนานคร จังหวัดสระแก้ว**. การค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุจิตรา เจริญวงษ์. (2544). **การศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอแกลง จังหวัดระยอง**. การค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- แสงเดือน มาลีรักษ์. (2547). **การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน ระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 1**. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เสาวณี ละอองเอี่ยม. (2546). **การบริหารงานวิชาการในภาวะขาดแคลนครูของโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดลำพูน**. การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรเชษฐ์ จันทร์ภิรมณ์. (2546). **การบริหารงานวิชาการในสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน**. การค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.